| EP.00 |

ติ๊ง!

เสียงแจ้งเตือนจากแอพพลิเคชั่นโซเชียลที่ผมและทุกคนทั่วโลกกำลังติดกันงอมแงมดังขึ้นเมื่อไอ้ ‘แบงค์’ เพื่อนสนิทในกลุ่มของผมได้ทำการเชิญผมเข้าไปในกลุ่มอะไรสักอย่างที่ผมไม่รู้ว่าเป็นกลุ่มอะไร

‘Bank Thanasarn ได้เชิญให้คุณเข้าร่วมกลุ่ม น้องไอไลฟ์สด’

“เหี้ยอะไรวะเนี่ย”

ผมสบถนิดหน่อย ตอนแรกไม่กดรับในทันที แน่นอนว่าไอ้แบงค์เห็นแบบนั้นมันก็ไม่อยู่เฉย รีบส่งข้อความมาในแชททันที

BANK : ไอ้เกียร์เข้ากลุ่ม
BANK : เร็ว ๆ จะไลฟ์แล้วววววว
BANK : ไม่เข้าจะเสียใจ ไอ้สัสสส
GEAR : เสียใจกับพ่อมึงดิ
GEAR : นี่กลุ่ม’ไรของมึง ไวรัสปะเนี่ย

BANK : Send picture

BANK : Send picture

ไอ้แบงค์ส่งรูป 'อะไรบางอย่าง' มารัว ๆ เพียงเพราะต้องการให้ผมเชื่อว่ามันไม่ใช่ไวรัส ผมที่กำลังดื่มเบียร์ชิลล์ ๆ อยู่ที่ห้องตัวเองถึงกับเบียร์พุ่ง เพราะไอ้รูปที่มันส่งมาเป็นรูปเรือนร่างขาวเนียนของใครสักคนที่ก็เป็นผู้ชายเหมือนกันกับพวกผมนี่แหละ แต่เขาสวยงามกว่าสักร้อยเท่าได้

BANK : เร็ว ๆ

BANK : คลิปแรกดูฟรีจะมาไหม

BANK : ที Pornhub ยังเป็นสมาชิกได้เลย ไอ้ควาย

ไอ้แบงค์กำลังพูดถึงเว็บ Pornhub ที่เป็นเว็บไซต์รวบรวมสื่อลามกขนาดใหญ่เอาไว้ด้วยกัน หรือเรียกง่าย ๆ ก็คือแหล่งหนังโป๊นั่นแหละ แหม ผมก็เป็นผู้ชายนะ ปีนี้อายุยี่สิบเอ็ดแล้ว ดูหนังโป๊แล้วมันผิดตรงไหนวะ คนมันบรรลุนิติภาวะแล้วนะ นี่ไอ้แบงค์มันคงอัดอั้นมากมั้ง เพราะชวนคนอื่นในกลุ่มไม่ได้ 'น้องไอ' ของมันเป็นผู้ชายนี่ มีแต่ผมกับมันเท่านั้นแหละที่เป็นไบ ได้หมดทั้งชายทั้งหญิง มันเลยชวนผมเข้ากลุ่มนั้นยิก ๆ

เห็นแก่ความขาว กูเข้าก็ได้...

ผมกดยอมรับเข้าไปในกลุ่มนั้นตามคำเชิญของไอ้เพื่อนผู้หมกมุ่น ซึ่งเมื่อผมกดยอมรับปุ๊บ ก็มีสัญลักษณ์แจ้งเตือนขึ้นมาว่าผมได้เป็นสมาชิกในกลุ่มนี้เรียบร้อยแล้ว และยังมีเพื่อนร่วมมหา'ลัยหน้าตาคุ้น ๆ มากมายที่อยู่ในกลุ่มนี้!

ไม่เบาเลยนี่หว่าไอ้พวกเวร...

ผมเลิกสนใจคนหน้าคุ้นที่อยู่กันในนี้หน้าสลอน เปลี่ยนไปไล่

สายตาอ่านโพสต์ที่ถูกปักหมุดไว้บนสุด ซึ่งน่าจะเป็นเจ้าของกลุ่มเป็นคนโพสต์เอาไว้

*ยินดีต้อนรับเข้ากลุ่ม 'น้องไอไลฟ์สด' ครับ กรุ๊ปสำหรับหนุ่มโสดรักสนุกทุกคนที่มีรสนิยมเดียวกันกับผม ^^*

กติกาของที่นี่ก็ไม่มีอะไรมาก ผมจะลงคลิปแค่อาทิตย์ละครั้ง ส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็นไลฟ์นะครับ และแน่นอนว่าผมจะบันทึกไว้เป็นไฟล์วิดีโอไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมงแล้วจะลบทิ้งครับ

*นอกจากคลิปก็จะมีพวกรูปนะครับ และผมจะไม่ตอบข้อความจากใครที่ทักมานอกจากคุณจะเป็น V.I.P. ^^*

สมาชิกใหม่ที่ถูกคนอื่นเชิญเข้ามาจะได้รับสิทธิ์ในการดูฟรีในคลิปแรกหรือไลฟ์แรก หลังจากนั้นถ้าคุณไม่เสียค่าสมาชิกและกรอกฟอร์มตามในลิงก์ที่ลงไว้ ผมจะลบคุณออกไปจากกลุ่มนะครับ โดยผมจะให้เวลาคุณสมัครสมาชิกอย่างเป็นทางการภายในสามวัน ไม่งั้นผมจะบล็อกออกไป เพื่อป้องกันไม่ให้คุณถูกเชิญเข้ามาดูคลิปฟรีอีก

- ค่าสมาชิกธรรมดาเดือนละหนึ่งพันบาท ผมไม่มีรายปีให้นะ เพราะว่าวันหนึ่งถ้าผมเบื่อ ผมก็อาจจะปิดกลุ่มนี้ไปเฉย ๆ ก็ได้

- V.I.P. ค่าสมาชิกเดือนละหนึ่งหมื่นบาท ทำไมแพงกว่าสิบเท่าน่ะเหรอ เพราะคุณจะได้แชทเป็นการส่วนตัวกับผม และได้สิทธิพิเศษอีกมากมาย พูดง่าย ๆ เหมือนผมเป็นของคุณคนเดียวเลยละ

- ข้อมูลของคุณจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ ไม่ถูกเผยแพร่ที่ไหนหรอก เห็นอย่างงี้ผมก็มีนะ จรรยาบรรณน่ะ

- สุดท้าย ถ้าคุณอยากยกเลิกสมาชิก ก็แค่ไม่ต้องจ่ายของเดือนต่อไป เดี๋ยวผมก็ลบคุณออกไปเองนั่นแหละ

หมายเหตุแรก : *เมื่อออกจากกลุ่มนี้หนึ่งครั้ง คุณจะกลับเข้ามาไม่ได้อีก*

หมายเหตุสอง : *คุณจะดูดคลิปไว้ผมก็คงไปห้ามไม่ได้ แต่ถ้า*

คุณเผยแพร่ต่อแล้วผมไปเห็นที่ไหน กลุ่มนี้จะปิดตัวทันที ดังนั้นทำเพื่อส่วนรวมด้วยล่ะ ^^’

ผมเลื่อนสายตาลงจากกฎพวกนั้นมาไว้ที่วิดีโอซึ่งกำลังแสดงอยู่ในเวลานี้ นั่นก็คือน้องไอกำลังเริ่มไลฟ์แล้ว คอมเม้นต์ลามกมากมายผุดขึ้นมาจากสายหื่นทั้งหลายที่อยู่ในกลุ่ม หนึ่งในนั้นก็มีไอ้เหี้ยแบงค์พิมพ์หวีดไม่หยุด

แม่งอยู่ในกลุ่มมานานแค่ไหนแล้วฟระ!

ที่จริงผมว่าผมไม่ใช่คนอารมณ์ขึ้นง่ายอะไรขนาดนั้นนะ แต่พอเห็นมือเรียวขาวนั่นกำลังปลดกระดุมเสื้อทีละเม็ดแล้ว...

ผมกลืนน้ำลายดังเอื๊อกเลยว่ะ

เพียงแค่ไม่ถึงหนึ่งนาทีที่การไลฟ์สดเริ่มต้น คอมเม้นต์มากมายก็ถล่มทลาย ยอดคนดูตอนนี้หมื่นกว่าคน (ต้องมีคนมาดูฟรีเป็นคลิปแรกแบบผมอีกเยอะแน่ๆ) อีกฝ่ายรอบคอบดีมาก ถ่ายให้เห็นแค่ส่วนคอลงมาเท่านั้น คงคิดมาดีแล้วว่าถ้าให้เห็นหน้าขึ้นมา คงจะอยู่ในสังคมลำบาก เจ้าตัวก็บอกอยู่ว่าทำแก้เบื่อ วันไหนไม่อยากทำขึ้นมาก็อาจจะเลิกทำ

ตอนนี้ไอปลดกระดุมไปได้สามสี่เม็ดแล้ว เผยให้เห็นผิวที่ขาวและใสไร้ร่องรอยอะไรให้รำคาญใจ ถึงจะบอกว่าเป็นผู้ชายก็เหอะนะ เอวที่เหมือนจะคอดนิด ๆ นั่นมันคืออะไร...

ผมเองก็ไม่ใช่ไม่เคยมีอะไรกับผู้หญิงหรอก แต่หลุมสะดือของหมอนี่ดูลึกสวยอย่างกับของนางแบบ เขาเอาไขมันไปไว้ไหนหมดกันนะ เอวเล็กขนาดนี้วัน ๆ ได้กินอะไรบ้างหรือเปล่า

ไหปลาร้านั่นให้ความรู้สึกบอบบางราวกับจะมองลึกเข้าไปถึงกระดูกของอีกฝ่ายได้ ตอนนี้เสื้อเชิ้ตของเขาถูกปลดกระดุมออกหมดทุกเม็ดจนเปิดเปลือยร่างกายท่อนบน ส่วนร่างกายท่อนล่างมีแค่กางเกงขาสั้นวาบหวิวที่เผยให้เห็นต้นขาเนียนลื่นน่าสัมผัสเป็นอย่าง

มาก

ตึกตัก ๆ ๆ

หัวใจผมเต้นรัวตอนที่เห็นมือขาว ๆ เริ่มไล้ไปตามร่างกายตัวเอง คล้ายเชิญชวน มีพวกอ่อนหัดเด้งคอมเม้นต์กันรัวไม่หยุด

Ball XX : โอ๊ยยย น้องไอยั่วเกินไปแล้ววว
BANK THANASARN : กรี๊ดดดดดด น้องไอออ หัวจัยพรี่ไม่ไหววว
HEY It' s me : นี่ขนาดยังไม่ทำอะไรเลยนะ กำเดาจะแตก
Pond : น้ำจะแตกจริง ๆ นะครับ
Pond : ผมชอบไอจริง ๆ
Pond : ไม่มีเงินสมัครวีไอพี แต่อยากให้ไอตอบข้อความสักครั้ง
Pond : ขอร้อง

ไอ้พวกเวรนี่น่าขยะแขยงชะมัด (ยกเว้นไอ้แบงค์ที่ดูเหมือนคนประสาท) โดยเฉพาะเจ้าของไอดีที่ใช้ชื่อว่า Pond อะไรนี่ ท่าทางจะเป็นหนักสุด หรือว่าน้องไอจะไม่เคยอ่านคอมเม้นต์พวกนี้เลย ก็เลยไม่ได้สนใจงั้นสินะ ดูทรงแล้วไอ้ 'ปอนด์' อะไรนี่จะคลั่งน้องไอมาก มันถึงขนาดคิดว่าเป็นความรักเลยเหรอ ไม่รู้สินะ สำหรับผม น่าจะเป็นความใคร่...

ดูไปเรื่อย ๆ น่าจะใคร่หนักเลยด้วย ยอมรับเลยว่าคนคนนี้ฟีโรโมนฟุ้งออกจากหน้าจอ โคตรยั่วเยแบบไม่รู้จะบรรยายยังไง นี่เจ้าตัวก็เปิดเพลงแนวเซ็กซี่คลอ ๆ อยู่ด้วย เวลาเห็นเอวเพรียว ๆ นั่นโยกน้อย ๆ ไปตามจังหวะเพลง ชวนให้คิดไปไกลแสนไกล แถมคิดในทางที่ดี...แบบว่าอยากจะดีด้วยสักร้อยเท่า

ความคิดผมตอนนี้ คิดแต่เรื่องลามกทะลึ่งล้วน ๆ ก็นะ ทำขนาดนี้จะบอกว่าไม่ได้จะให้คิดคงเฟคแล้วครับ เป็นไปไม่ได้หรอก เจ้าตัวเขาก็หวังให้คิดนั่นแหละ...

ร่างกายผมเริ่มแสดงปฏิกิริยาปวดหนึบขึ้นมาก็ตอนเห็นนิ้วเรียวนั่นเริ่มย้ายไปเล่นยอดอกเล็ก ๆ สีเรื่อของตัวเอง มันชูชันมีอารมณ์ขึ้นมาได้รวดเร็วอย่างเหลือเชื่อ ปลายนิ้วนั่นไล้วน กลั่นแกล้งยอดอกนุ่มนิ่มไปเรื่อย ๆ หยอกเย้าจนเจ้าตัวต้องส่งเสียงครางหวานสไตล์ออดอ้อนออกมาแผ่วเบา

ไม่ค่อยได้ยินหรอก เสียงเพลงมันกลบ ผมคิดว่าไอตั้งใจให้กลบ ทว่าแบบนี้มันยิ่งกลับกระตุ้นให้อยากรู้อยากเห็น สงสัยในเสน่ห์อันลึกลับในตัวอีกฝ่ายมากขึ้นไปอีก

ตอนนี้เขาเริ่มใช้มือขวาไล้ไปตามหน้าท้องขาวสอดเข้าไปใต้กางเกงขาสั้นตัวนั้น ทั้ง ๆ ที่ไอไม่ให้เห็นอะไรทั้งนั้นนอกจากฝ่ามือที่กำลังขยับอยู่ในกางเกงที่ทำให้เดาได้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ มันกลับทำให้เลือดลมผมสูบฉีดไปทั่วร่าง

ไม่ใช่แค่ผม ผู้ชายมากมายพิมพ์หวีดกันไม่เป็นภาษาในคอม-เม้นต์ ผมว่าที่พิมพ์ผิดพิมพ์ถูกกันไม่หยุด เพราะพวกมันต้องกำลังช่วยตัวเองอยู่เหมือนกันแน่ ๆ

ขณะที่มือขวากำลังปรนเปรอตัวเองด้วยท่าทางที่เดาได้ว่าเขาคงจะฝึกมาหน้ากระจกแล้วมั้งว่ามันเซ็กซี่ชวนให้ของขึ้นขนาดไหน มือซ้ายของไอก็ลูบไล้ไปตามร่างกายตัวเอง แผ่นอกของเจ้าตัวเริ่มกระเพื่อมแรงเพราะหายใจเข้าออกถี่ขึ้น ตอนนี้ผิวของเขาแดงระเรื่อไปทั้งตัว ร่างกายบิดเร่าหอบหนัก ไม่นานนักเอวบางก็กระตุกเกร็ง ผมคิดว่าเขาน่าจะเสร็จแล้ว

ก่อนปิดวิดีโอ คนขี้ยั่วยังไม่วายยื่นมือที่เปรอะเปื้อนไปด้วยน้ำรักสีขุ่นมาตรงหน้ากล้อง คอมเม้นต์ในไลฟ์เลยยิ่งดุเดือด อยากลงอยากเลียอะไรก็เม้นต์มาให้หมด

กระทั่งผมเองยังรู้สึกว่าลำคอแห้งผากขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

“สัส...”

ผมสบถเมื่อก้มมองที่กลางร่างกายตัวเองและพบว่ามันกำลัง

ต้องการปลดปล่อยสุด ๆ จนควรต้องทำอะไรกับมันสักอย่าง...

ถ้างั้น เดี๋ยวค่อยกลับมาคุยกับไอ้แบงค์ต่อ ผมว่าจะถามมันเกี่ยวกับข้อมูลของกลุ่มนี้ ทั้งเรื่องการเป็นสมาชิก และเรื่องสิทธิ์ของชาววีไอพีอะไรนั่นด้วย

ผมโทร.ไปหาไอ้แบงค์ตอนประมาณสามทุ่ม กะให้มันเสร็จ ธุระปะปังอะไรของมันเรียบร้อยแบบที่ผมเสร็จ (?) ก่อน ไอ้แบงค์รับโทรศัพท์ด้วยเสียงสดใสมาก ท่าทางอารมณ์ดีจนน่าหมั่นไส้ อย่างกับมันเดาได้ว่าผมจะโทร.มาถามมันเรื่องอะไร

[กำลังรอมึงเลยจ้าพี่เกียร์ของหนู]

“หนูพ่อง กวนตีน” ผมด่ามัน

[ทำเป็นด่ากลบเกลื่อน ว่าไงจ๊ะเพื่อนรัก แหม นึกว่ามึงจะโทร.มาทันทีหลังจากไลฟ์จบนะ หายไปทำอะไรอยู่เป็นชั่วโมงล่ะจ๊ะ ไหนบอกเพื่อนซิ]

“ทำมาเป็นถาม มึงก็รู้อยู่แล้วปะว่ากูทำอะไร” ผมตอบเสียงนิ่ง ๆ

[อะหูยยย ละไง โทร.มาเรื่องนั้นใช่ไหมล่ะ กูรู้นะ]

“เออ กูก็อยากรู้อะ มึงไปรู้จักกรุ๊ปอะไรแบบนี้ได้ไงวะ” อันนี้เป็นเรื่องที่ผมคาใจประมาณนึงเลย เพราะว่าภายนอก ไอ้แบงค์ก็ไม่ใช่คนที่จะดูลามกจกเปรตเปิดเผยอะไรขนาดนั้น ต่อให้ผมจะรู้รสนิยมของมันก็เถอะ

[กูรู้เพราะว่ามีเพื่อนกูตามมาก่อนหน้ากูแล้ว ตามตั้งแต่กรุ๊ปนี้มันเปิดใหม่ ๆ นั่นแหละ แล้วมันก็มาชวนให้กูไปส่องฟรีก่อน แบบที่กูเชิญมึงเข้ามาเพื่อให้ดูคลิปฟรีนี่ไง]

“แล้วเป็นไง” ผมถาม แม้จะพอเดาคำตอบได้

[จะเป็นไง ก็เสียเงินสมัครอะดิ เหี้ย ฮ่า ๆ ๆ] มันระเบิดหัวเราะกลับมา [โทร.หากูก็เพราะโดนตกเหมือนกูใช่ไหมล่ะ]

“ที่มึงบอกว่าเพื่อนมึงตามมาตั้งแต่มันเปิดใหม่ ๆ นี่ มันเปิดมา

นานเท่าไหร่แล้ววะ”

[เมื่อสามสี่เดือนที่แล้วมั้ง กูก็จำเวลาที่แน่นอนไม่ค่อยได้ว่ะ]

“สามสี่เดือนมีคนติดตามขนาดนี้เลยเหรอ คนอยู่ในกลุ่มนั้นที่เป็นสมาชิกเสียเงินเกือบห้าพันคนเลยนะมึง” เสียงผมคงจะแสดงความตกใจออกไปอย่างไม่ปิดบังเลย

[เออ ก็น้องมันดังอะมึง มึงดูหุ่นดูอะไรของน้องมันดิ และก็คือไม่ได้จะให้เห็นนั่นเห็นนี่ง่าย ๆ นะ อยากเห็นของดีก็ต้องรอลุ้นกันหน่อย] อันนี้ผมเชื่อ วันนี้เขาก็ไม่ได้เห็นอะไรของไอทั้งหมด คงเพราะเป็นคลิปฟรีด้วย

“กูก็ว่าอย่างงั้นแหละ” ผมพึมพำ

[มึงแน่ใจเหรอ ว่ามึงมีเรื่องจะถามกูแค่นี้] ไอ้แบงค์ทำเสียงแหย่ ๆ

“ก็มีอีกเรื่อง”

[ให้กูเดาไหม เรื่องวีไอพีอะดิ]

“เออ ไอ้สัส รู้ดี” ผมแซะมัน

[แน่นอน อะ ๆ จะถามอะไรก็ถามมาเลย เดี๋ยวพี่จะแจงให้เอง]

“มันมีคนสมัครจริง ๆ เหรอวะ ไอ้สิทธิ์วีไอพีอะไรนั่นอะ ดู ๆ ไปแล้วก็ไม่เห็นจะมีอะไรมาก ต่อให้ได้คุยแล้วยังไง เดือนต่อไปมึงไม่จ่ายเขาก็ไม่คุยกับมึงปะ”

[มึงจะจ่ายไอ้เกียร์] ไอ้แบงค์ทำเสียงเอือม ๆ หน่อย ๆ

“เดือนละหมื่นทุกเดือนอะนะ”

[มันก็อาจจะมีคนหมุนไม่ทันจนจ่ายไม่ได้ทุกเดือนหรอก แต่สุดท้ายมึงก็จะหามาจ่ายเว้ย เพราะว่าเท่าที่กูรู้มา น้องไอเขาก็ทำให้คนติดกับเก่งอยู่อะมึง ลองได้คุยสักเดือนก็ไปไหนไม่ค่อยรอด เพื่อนกูเคยหลวมตัวอยู่ในกรุ๊ปวีไอพีอยู่สองสามเดือนมั้ง มันบอกว่าเขาจะทำแบบที่บอกมึงในกติกาเลย]

“คือ?”

[ก็ทำให้มึงรู้สึกเหมือนเขาเป็นของมึงคนเดียว ทำให้มึงรู้สึกเหมือนมึงได้เป็นแฟนเขาเลยแหละ เกิดเผลอไปชอบจริง ๆ ก็แย่หน่อย เราก็รู้กันอยู่แล้วปะวะ ว่ามันเป็นเรื่องของเงิน พูดตรง ๆ เราเป็นลูกค้า เขาก็ต้องเอาใจเราอยู่แล้ว]

“งั้น...เคยมีใครได้ไปนอนกับเขาจริง ๆ ปะวะ” ผมเกิดสงสัยเรื่องนี้ขึ้นมาด้วย คนที่กล้าเปิดเผยขนาดนี้ ต้องมีคนยื่นข้อเสนอขอนอนด้วยมาบ้างแน่ ๆ

[เพื่อนกูเคยบอกว่ามีคนขอจ่ายหนึ่งแสน แลกกับการเจอกันแล้วไปนอนกับไอ้หมอนั่นหนึ่งคืน แต่น้องไอเขาปฏิเสธว่ะ]

“ฮะ!? ทำไมวะ ไหนมึงว่าเขาทำเพื่อเงินไง”

[กูก็ไม่รู้ว่ะ รู้แค่เขาปฏิเสธ แล้วไอ้เวรนั่นก็โดนบล็อก ที่สำคัญน้องไอเขาก็มาโพสต์ในกลุ่มตรง ๆ นะว่าเขาไม่ได้อยากขายตัว ไม่งั้นเขาก็คงเปิดเผยหน้าตาไปแล้ว ทุกคนก็คงรู้นานแล้วว่าเขาเป็นใคร]

“แปลว่าก็ยังไม่เคยมีใครเจอตัวจริงน้องไอสินะ” ผมเลิกคิ้ว

ไอ้แบงค์ตอบกลับมา [ยังว่ะ ยังไม่มีใครเคยเจอ ยังไม่มีใครรู้เลยว่าตัวจริงเขาคือใคร]

“อืม งั้นกูว่าต้องมีคนอยากรู้จนไปขุดคุ้ยเรื่องของเขาบ้างไม่มากก็น้อย” ผมพูดลอย ๆ และอาจจะเป็นเพราะไอ้แบงค์เป็นเพื่อนซี้ผมก็ได้ มันเลยจับทางถูก

[อะไร มึงจะตามหาตัวจริงเขาเหรอ]

“กูก็แค่อยากรู้ว่าเขาเป็นใคร”

[ถ้าตัวจริงเขาถูกเปิด เขาอาจจะปิดกลุ่มเลยก็ได้นะมึง เดือดร้อนกันทั้งบางเพราะมึงคนเดียว อย่าเหี้ยดิเกียร์] ไอ้แบงค์ด่า

“ใครบอกว่ากูจะบอกใคร”

[ฮะ!? อะไรนะ] ไอ้แบงค์เหวอไปแล้ว

“กูรู้กูก็จะรู้ของกูคนเดียว ไม่บอกให้พวกมึงรู้ด้วยหรอก”

[เอ้า เฮ้ย ไม่บอกคนอื่นอะไม่เป็นไร แต่ควรบอกกูปะวะ กูเป็น

คนทำให้มึงเจอกลุ่มนี้นะ นะ ๆ ๆ บอกบุญเพื่อนบ้างนะครับพี่เกียร์ หนูขอร้อง]

มันทำมาเป็นออดอ้อนออเซาะผมจนน่าหมั่นไส้ ซึ่งมันไม่มีทางเปลี่ยนใจผมได้หรอก

"ดูอารมณ์ก่อน" ผมตอบปัด ๆ

[เกียร์อ่า!] มันแกล้งทำกระเง้ากระงอด

"เออ แค่นี้ก่อนนะ กูจะไปนอนแล้ว พรุ่งนี้เรียนเช้า เจอกันที่มหา'ลัย" ผมตัดบท

[เออ ๆ ก็ได้ ไว้เจอกัน กูก็จะไปปั่นงานวิชาอาจารย์เจนแล้ว]

"นี่ยังไม่ทำอีกเหรอ" ผมถามมันด้วยเสียงเหลือเชื่อ เพราะอาจารย์เขาสั่งไว้ตั้งแต่พฤหัสที่แล้ว

[แหะ ๆ เออ ๆ ไปทำละมึง] มันหัวเราะแห้ง ๆ พลางรีบชิ่งวางสาย กลัวผมด่าเรื่องไม่ทำงานส่ง ผมส่ายหน้าไปมากับตัวเอง ไอ้แบงค์แม่งโคตรเหลวไหล ทีเรื่องกลุ่มน้องไออะมันรู้ดี ทีกับงานไม่ทำส่ง กลัวจะเรียนจบหรือไงมึง

หลังจากโยนโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะเสร็จ ผมก็เดินมาทิ้งตัวนอนลงกับเตียงและดับไฟ แม้จะบอกไอ้แบงค์ไว้ว่าจะรีบนอน พอเอาเข้าจริงก็ไม่ได้ว่าจะนอนหลับได้ในทันที เรื่องในสมองผมตอนนี้เต็มไปด้วยเรื่องของน้องไอทั้งหมด ผมก็ปากดีกับไอ้แบงค์ไปอย่างงั้นแหละ นี่ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะหาจนเจอได้ยังไง ว่าน้องไอตัวจริงเป็นใคร ในเมื่อคนไทยทั้งประเทศแม่งก็มีตั้งเจ็ดสิบล้านคน แถมผู้ชายแม่งมีไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ

ผมมาที่คณะแต่เช้าเพราะว่าเสือกตื่นมาตั้งแต่เจ็ดโมง และ ไม่รู้จะนั่งทำบ้าอะไรอยู่ที่ห้องเฉย ๆ ขับรถมามหา'ลัยดีกว่า จะได้ไปหาอะไรกินที่โรงอาหารรองท้องก่อนเข้าเรียน

ผมใช้ทางลัดหลังลานจอดรถเดินผ่านตึกเรียนไปยังโรงอาหาร

คณะวิศวะ ซึ่งแม่งไม่ใช่คณะที่ผมเรียนอยู่หรอก มันแค่ใกล้ นึกไม่ถึงว่าจะมาเจอเรื่องไม่เข้าท่าตอนเดินผ่านพื้นที่สูบบุหรี่ที่มหา'ลัยจัดไว้ให้นักศึกษาและบุคลากรทั่วไปมาใช้

"ก็บอกให้ไปถ่ายเอกสารให้หน่อยไง ทุกทีมึงก็ทำให้ วันนี้เป็นเหี้ยอะไรมาแข็งข้อ มึงอยากลองดี อยากมีตัวตนหรือไง ฮะ!?" ใครบางคนท่าทางถ่อย ๆ กำลังผลักไหล่นักศึกษาตัวเล็ก ๆ อีกคนอย่างแรง และหมอนั่นก็ไม่ได้สู้ หรือไม่ก็อาจจะเคยลองสู้แต่สู้ไม่ได้ ผมก็ไม่รู้หรอก รู้แค่สิ่งที่ไอ้อันธพาลนั่นทำอยู่มันไม่เข้าตาผมอย่างแรง อีกอย่าง... นักศึกษาชายตัวผอม ๆ คนนั้น เหมือนผมจะเคยเห็นผ่าน ๆ ว่าเป็นเด็กคณะผม

"ไม่มีมือไม่มีเท้าหรือไง เดินไปทำเองสิ" เสียงไร้อารมณ์โต้เถียง ถึงจะตัวเล็ก ใจก็คงสู้ไม่ถอยอยู่เหมือนกัน

"ปากดีเหรอมึง"

ไอ้เวรอีกคนที่พยายามจะบังคับให้เขาเป็นเบ๊ก็คงเหี้ยจัด ฟังภาษาคนไม่ออก เห็นเขาปฏิเสธก็คิดจะเอาชีทที่ม้วนเป็นทรงกระบอกฟาดไปที่หัวเขา ผมเลยรีบเอามือเข้าไปปัดอย่างแรง

พลั่ก!

ปึก!

ชีทที่ถูกม้วนไว้หล่นลงสู่พื้น กระจัดกระจายไปคนละทิศคนละทาง ไอ้หมอนั่นจึงโมโหผมขึ้นมาทันที

"เฮ้ย มึงเป็นใครวะเนี่ย เสือก'ไร" มันถาม ท่าทางเอาเรื่อง

"ที่นี่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมนะ ที่มึงจะได้มารวมแก๊งแล้วข่มใคร เขาไม่ทำให้ มึงก็ไปทำเอง ขอความช่วยเหลือดี ๆ ไม่เป็นมึงก็ไม่ต้องใช้ ถ้าเดินไปถ่ายเอกสารเองมันหนักหนามาก มึงก็กลับไปให้แม่มึงช่วยถ่ายให้ที่บ้านสิ"

"มึง!" หมอนั่นกระชากคอเสื้อผมโดยไม่ดูสังขารเลยว่ามันเตี้ยกว่าผมเยอะเหมือนกัน ผมเป็นลูกครึ่งเกาหลีอเมริกันแล้วก็มีเชื้อไทย

อยู่นิดหน่อย ส่วนสูงผมก็เลยแตะร้อยแปดสิบตั้งแต่ตอนเรียนอยู่มัธยมปลาย ตอนนี้ผมสูงถึงร้อยแปดสิบเจ็ดเซนติเมตรแล้ว ดังนั้นผมจึงแค่กดสายตาต่ำกว่ามองมัน

เดาเอาจากเรี่ยวแรง ขนาดตัวและอะไรหลาย ๆ อย่าง ผมว่ามันคงสู้ผมไม่ได้หรอกนะหากผมจะมีเรื่องกับมันจริง ๆ ผมก็ไม่ใช่คนใจไม้ไส้ระกำอะไร บอกมันไว้ก่อนก็ดี

“มึงแน่ใจเหรอว่าจะมีเรื่องกับกู กูยูโดสายดำนะ แล้วกูก็แข่งระดับสมัครเล่นชนะมาหลายเวทีด้วย”

“...”

“หรือว่าถ้ามึงชอบแบบมวยไทย กูก็พอตัวนะ มึงจะว่ายังไงล่ะ”

เมื่อเห็นสายตาที่เรียบนิ่งบอกเจตนารมณ์ที่ชัดเจนของผม มันก็คงรู้แล้วว่าผมพูดจริง เลยผลักผมออกไป ผมถอยแค่ครึ่งก้าวตอนมันผลัก และผมคงนึกหมั่นไส้ที่มันมาผลักผม ผมเลยผลักมันกลับ

พลั่ก!

“เฮ้ย!” คนด้านหลังที่ถูกผมช่วยไว้ร้องอย่างตกใจที่เห็นผู้ชายที่ข่มเขาอยู่เมื่อกี้กระเด็นไปไกล ไหนจะล้มไม่เป็นท่าจนก้นจ้ำเบ้าอยู่กับพื้น

ผมขมวดคิ้ว...

ผมว่าผมผลักมันเบา ๆ เองนะ กระจอกชะมัด

“ไปเถอะ”

ผมเลิกสนใจไอ้งี่เง่านั่นและหันไปเรียกคนที่ทำหน้าตื่น ๆ อยู่แทน เขาลังเลนิดหน่อย หากสุดท้ายก็ยอมที่จะเดินตามผมมา

| EP.01 |

“ขอบคุณนะที่เมื่อกี้มาช่วยไว้” ร่างโปร่งที่เดินตามผมมา เป็นฝ่ายเริ่มต้นประโยคขึ้นก่อน ไม่ว่าจะด้วยความเกรงใจหรือว่าด้วยอะไรก็แล้วแต่

“ไม่เป็นไร เรื่องเล็ก อีกอย่าง...ถ้าเราจำไม่ผิด เหมือนเราเคยเห็นนายที่ห้องเรียนด้วยใช่หรือเปล่า” ผมค่อนข้างมั่นใจว่าเขาเคยเรียนคลาสเดียวกับผมนะ ไม่งั้นผมคงไม่เสนอหน้าเข้าไปช่วยเขาเมื่อกี้หรอก หากไม่คลับคล้ายคลับคลาอะไรเลย

ไม่ได้เป็นคนดีขนาดนั้น...

“อืม” คนที่มีใบหน้าเล็กราวกับหนึ่งฝ่ามือของผมพยักหน้า

“ชื่ออะไรเหรอ เราเกียร์นะ” ผมแนะนำตัวเองไปก่อน จะให้ไปถามชื่อเขาโดยไม่บอกเลยว่าตัวเองเป็นใครมันก็จะดูแปลก ๆ อีกอย่าง...ผมก็เป็นฝ่ายชวนให้เขาเดินตามมา เกิดไม่ยอมชวนคุยอะไรเลย ก็จะทำให้เราทั้งคู่รู้สึกอึดอัดกันเปล่า ๆ

ผมว่าแค่เราเคยเรียนคลาสเดียวกันแล้วผมไม่จำชื่อใครนอกจากชื่อเพื่อนในกลุ่ม มันก็เหี้ยพออยู่แล้วนะ...

ก็ในคลาสคนมันเยอะปะวะ ยิ่งวิชาที่ผมลง คนเรียนกันเป็นหลัก

ร้อยตลอด ให้มานั่งจำชื่อทุกคนก็คงจะจำได้ไม่หมดหรอก

"เราชื่อ อิน น่ะ" เขายิ้มให้ผมบาง ๆ "แต่เราจำเกียร์ได้อยู่แล้ว ต่อให้เกียร์จะไม่แนะนำตัวก็เถอะ"

"เหรอ ทำไมถึงจำเราได้ล่ะ" ผมถามไปอย่างไม่คิดอะไร 'อิน' น่ะสิ เขาชะงักไปนิดหน่อย

"...ก็เกียร์เพื่อนเยอะ เห็นในห้องมีคนรู้จักเยอะแยะเต็มไปหมดเลย"

อืม...เหตุผลที่เขาพูดมามันก็ไม่เชิงว่าไม่ถูกนะ แต่ผมรู้สึกเหมือนเมื่อกี้เขาไม่ได้ตั้งใจจะบอกเหตุผลนี้ยังไงก็ไม่รู้

"อินบอกว่าเราเพื่อนเยอะ แล้วอินล่ะ"

"เรา? เราทำไมเหรอ" อินส่งสีหน้าสงสัยมาให้ผม ท่าทางเขาตอนนี้ดูเหมือนลูกแมวที่กำลังเอียงคอมองยังไงไม่รู้

ผมเพิ่งได้สังเกตใบหน้าของเขาชัด ๆ ก็ในตอนนี้ อินเป็นคนผิวขาว ใบหน้าของเขาก็เลยขาวผ่องเหมือนเนื้อตัว จมูกโด่ง แต่ไม่ได้โด่งจัด ประมาณว่าพอดีกับรูปหน้า รั้นปลายนิด ๆ แสดงความดื้อดึง ริมฝีปากสีเรื่อตามธรรมชาติ ส่วนนัยน์ตา เป็นคนที่มีนัยน์ตากลมโต อ่านยาก บอกไม่ถูกว่าเนิร์ดหรือเปล่า เพราะมันไม่เชิงว่าเขาดูเป็นแบบนั้น ต้องเรียกว่าดูเป็นคนที่ไม่สุงสิงกับใคร และหากมองจากภายนอกเขาดูเป็นพวกอ่อนแอ เพราะอย่างงี้มั้งเลยโดนข่มเอา

"อินไม่ค่อยคบเพื่อนหรือไง" ผมเลิกจ้องหน้าเขา เปลี่ยนมาชวนคุยในสิ่งที่คุยค้างกันไว้

"ก็ไม่ค่อยหรอก เรามีปัญหาเรื่องการเข้ากับคนอื่นน่ะ เลยเป็นเพื่อนกับใครนาน ๆ ไม่ค่อยได้"

"ถึงจะไม่ชอบคบเพื่อนยังไง ก็ไม่น่ายอมให้ไอ้เวรนั่นมาข่มแบบนั้นเลยนะ" ผมออกความเห็น อินพยักหน้า

"ตอนแรกเขาก็แค่มาขอให้ทำนั่นทำนี่ให้ เราก็แค่ทำ ๆ ไป เพราะไม่อยากต่อล้อต่อเถียง ส่วนใหญ่เรื่องที่เขาให้เราทำมันไม่ได้หนักหนา

อะไรขนาดนั้นไง ก็แค่ให้ช่วยทำงานเผื่อ ช่วยเช็กชื่อให้ ซื้อน้ำซื้อข้าวให้บางครั้ง แต่หลัง ๆ มันมีเรื่องเงินด้วย เรารำคาญเลยปฏิเสธ พอหลบเขาหลาย ๆ รอบ คงโกรธมั้ง เลยเป็นอย่างที่เห็น”

โห...นั่นมันไม่หนักหนาจริง ๆ เหรอวะ ฟังยังไงก็ดูเหมือนเป็นเบ๊มากกว่าเป็นเพื่อนซะอีก

“เชื่อแล้วว่าเป็นพวกทำให้ไปโดยไม่คิดอะไรจริง ๆ” ผมพูดปนขำ ไม่อยากไปว่าอะไรอินมาก เห็นแล้วสงสาร

“อืม กลุ่มก่อนหน้านี้ก็จะทักเราแค่ตอนจะเอางาน หรือฝากเราเก็บงานให้ พอทะเลาะกันนิดหน่อย เขาก็ลบเราออกจากแชทกลุ่ม เราเลยเบื่อการหาเพื่อนแล้ว ถ้ามันยุ่งยากนัก อยู่คนเดียวก็ได้”

“ดราม่าเบอร์นั้น?” ผมแซวเล่น อินเหลือบมองผม เขายิ้มมุมปากมาให้ ซึ่งจะดูว่ามันไม่มีอะไรก็ได้ หรือจะดูว่ามันเป็นยิ้มที่ซ่อนความร้ายเล็ก ๆ เอาไว้ก็ได้อีกเหมือนกัน

คนคนนี้...

มีเสน่ห์ยังไงไม่รู้ บอกไม่ถูก เป็นแบบต้องลองคุยถึงจะรู้ด้วยนะ แค่มองจากภายนอกน่ะ ไม่รู้เลย

“เราดูดราม่าเหรอ” เสียงทุ้มกล่าวนิ่ง ๆ แบบไม่มีความรู้สึกร่วมในประโยค

“หึ” ผมขำตัวเองนิด ๆ ที่เผลอไปคิดว่าเขาอ่อนแอ “ไม่มีเพื่อนเรียนมันลำบากนะ มาเรียนกับเราก็ได้ ถ้ามีงานอะไรเดี๋ยวเก็บไว้ให้”

“เป็นคนดีจัง” อินพูดจาในทำนองชื่นชมผม “มิน่าล่ะ เกียร์ถึงได้มีเพื่อนเยอะ”

“สร้างภาพไปงั้นแหละ จริง ๆ เราก็พอตัวอยู่”

“ไม่หรอก” อินส่ายหน้า “คนไม่ดีที่ไหนจะอยากมีปัญหาเพราะช่วยเหลือคนอื่นแบบเกียร์ล่ะ เกียร์อาจจะเดือดร้อนเพราะเราก็ได้นะ”

“คิดมาก” ผมเสยผมที่ปรกหน้าขึ้นไป “คิดว่าเราดีเพราะยังไม่รู้จักเราลึกซึ้งไง”

“ก็ได้ ไว้ถ้าได้รู้จักแบบลึกซึ้ง เราค่อยบอกเกียร์อีกที”

“...”

จริง ๆ ตอนอินพูด อินก็อาจจะแค่พูดไปตามเนื้อผ้าก็ได้ เนื่องจากเขาก็พูดด้วยน้ำเสียงธรรมดาทั่วไป...

ผมต่างหาก...ที่ไปโฟกัสคำว่าลึกซึ้งเอง

“แล้วนี่กินอะไรหรือยัง” ผมทำเป็นลืมประเด็น ‘ลึกซึ้ง’ ที่แสนจะไม่เข้าท่านั่นไปซะ แล้วเปลี่ยนเรื่องคุยกับอินแทน

“ยังหรอก” อินส่ายหน้า “เพิ่งมาถึงก็โดนหาเรื่องซะก่อน”

“งั้นไปกินข้าวกับเราสิ เรากำลังจะไปกินข้าวพอดีเลย” ผมชวนตามประสาคนใจง่าย รู้จักกันแล้วนี่ จะชวนไปไหนก็คงได้แหละ (?)

“ถ้าเกียร์โอเค เราก็ไปกินด้วยได้” อินตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้

“ทำไมจะไม่โอเคล่ะ” ผมหัวเราะ “โอเคหมดแหละ เรากินข้าวกับใครก็ได้”

อินมองตามรอยยิ้มผม ผมรู้สึกเหมือนมุมปากเขากระตุกนิดหน่อยคล้ายเกือบจะยิ้มตาม หากเจ้าตัวก็เม้มปากซะก่อน เลยไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องที่ผมคิดไปเองหรือเปล่า

Rrrrr

ไอ้แบงค์โทร.มาหาผมในตอนนั้นพอดี ผมเลยต้องละสายตาจากอินมารับสายมัน

“ฮัลโหล ว่าไงมึง”

[อยู่ไหนคะ พี่เกียร์] มันทำเสียงตอหลดตอแหลมาตามสไตล์

“อยู่มหา’ลัยดิ”

[เออ อยู่ตรงไหนล่ะคะ หนูจะได้ไปหาค่ะ] ไอ้แบงค์แม่งกวนประสาท มันคุยกับผมแบบนี้บ่อย ๆ ไม่อายตัวเองบ้างหรือไง

“กำลังจะไปโรงอาหารวิศวะ มึงล่ะ ออกจากหอยังเหอะ” ผมแซะมัน

[กูอยู่แล้วเหมือนกันจ้า แล้วไปทำเหี้ยอะไรที่คณะวิศวะ ไม่ได้

เรียนคณะนั้นซะหน่อย]

“ก็บอกอยู่ว่าหาอะไรแดก ที่นี่ข้าวอร่อยอยู่ มึงจะมาไหมล่ะ”

[ไปจ้าไป โหดจังนะมึง แล้วคนอื่นอะ มันโผล่หัวกันมามั่งยัง] ไอ้แบงค์ไม่ลืมถามถึงเพื่อนคนอื่นในกลุ่ม

“ยัง ยังไม่มีใครมาทั้งสิ้น มีแค่มึงกับกู”

[เฮ้ย ๆ กูเจอไอ้ภูว่ะ งั้นเดี๋ยวเดินไปกับมันนะ]

“เออ เจอกัน”

ผมตอบมันแค่นั้นและวางสาย กลุ่มเพื่อนสนิทผมมีกันอยู่สี่คน คือผม ไอ้แบงค์ ไอ้ ‘ภู’ และไอ้ ‘เต๋อ’ ซึ่งมันก็เป็นอย่างที่ผมบอกไว้ก่อนหน้านี้ ไอ้ภูกับไอ้เต๋อนั้นคบผู้หญิงอย่างเดียว ไอ้แบงค์เป็นรุก ส่วนผมเป็นไบ (ไบเซ็กชวล ได้หมดทั้งเพศชายและหญิง แน่นอนว่าถ้าเป็นกับผู้ชาย ผมรุกอย่างเดียว) ทุกคนต่างรู้รสนิยมของกันและกันดี รวมถึงยอมรับในตัวตนของทุกฝ่ายโดยไม่โต้แย้งหรือมีคำถาม เลยคบกันมาได้อย่างราบรื่นจนถึงทุกวันนี้

“เอ่อ อิน” ผมหันไปเรียกคนตัวเล็กกว่าเมื่อเราเดินมาจนถึงโรงอาหารคณะวิศวะแล้ว

“หืม?” อินเงยหน้ามองผม

“มีเพื่อนเรามาด้วยอีกสองคน โอเคหรือเปล่า” ผมไม่อยากให้อินลำบากใจ เขาเพิ่งรู้จักผมไม่นาน แถมยังรู้จักผมคนเดียว เพื่อนผมก็ดันโผล่หัวมากันเต็มไปหมด หนำซ้ำจะให้ผมปฏิเสธเพื่อนก็ไม่ได้ไง

“โอเคสิ ไม่เป็นไรหรอก”

ได้คำตอบแบบนั้นผมก็สบายใจ เลยพาอินเดินไปยังโต๊ะริม ๆ แบบที่ผมชอบนั่ง ได้ที่นั่งเรียบร้อยผมก็ส่งข้อความบอกไอ้แบงค์ ผ่านไปไม่กี่นาที มันก็ตามมาสมทบ ผมจึงแนะนำสองคนนั้นกับอินให้รู้จักกัน

ไอ้แบงค์เห็นอินก็มองผมตาลุก

“ไอ้ภู มึงว่าไอ้เกียร์มันพาคนคุยมา แล้วโกหกเราว่าไม่ใช่คนคุย

ปะ” มันแกล้งนินทากับไอ้ภูแบบให้ผมได้ยิน ผมเลยขึงตาใส่มัน

“มึงไม่ตะโกนเลยล่ะ อินเป็นเพื่อนใหม่กูเฉย ๆ สัส” ผมด่า

“อินนี่ ใช่อินทุกร ปีสองหรือเปล่า” ไอ้ภูทำหน้าเหมือนมันรู้จักอินมาก่อน แต่คำที่ผมสะดุดหูคือคำว่า ‘ปีสอง’ เนื่องจากพวกผมทั้งหมดนั้นอยู่ปีสาม

“ใช่ครับ” อินพยักหน้า “พี่ภูสินะครับ”

“รู้จักกันเหรอ” ผมแสดงสีหน้าอยากเสือกอย่างเห็นได้ชัดจนไอ้แบงค์ยิ้มกรุ้มกริ่มมาให้ ไอ้ห่านี่ก็อะไรนักหนาของมันวะ อยู่ ๆ ก็อยากจะมาชง

“นิดหน่อย พี่รหัสน้องอินเป็นเพื่อนกินเหล้าของกู ไอ้นอร์ทไง” ไอ้ภูเฉลย ผมก็เลยพยักหน้า

“อ๋อ สรุปอินเด็กกว่าเราเหรอ งั้นทำไมเรียนคลาสเดียวกันบางวิชาล่ะ” ผมไม่ได้โง่ถึงขนาดจะไม่รู้ว่าบางวิชามันก็มีเรียนปนชั้นปีกันบ้าง ที่สงสัยเพราะว่าส่วนใหญ่คนที่มาปนจะเป็นพี่โตกว่าที่เคยเรียนไปแล้วหนึ่งรอบแล้วไม่ผ่าน หรือไม่ก็รุ่นพี่ที่ไม่เคยลงวิชานี้ตอนปีก่อนอะไรทำนองนั้น

“เราเลือกมันเป็นวิชาเลือกน่ะ พอดีเราเป็นเด็กทุน ก็เลยเลือกได้” อินเฉลย ทำให้ผมได้รู้อีกข้อว่าเขาน่าจะเป็นคนที่ฉลาดและเรียนเก่งพอสมควร

“อย่างงี้นี่เอง งั้นต้องแนะนำกันใหม่แล้ว” ผมยืดตัวและผายมือไปที่ไอ้ภูคนแรก “นั่นพี่ภู ที่รู้จักกันแล้ว นั่นพี่แบงค์ มันกวนตีน อย่าไปยุ่งกับมันมาก ส่วนนี่...”

ผมชี้มาที่ตัวเองพร้อมกับยิ้มกว้าง

“พี่เกียร์ครับ”

“ครับ ๆ พี่เกียร์”

อินเรียกตามแบบคนรับมุกทำให้ผมหัวเราะอีกแล้ว ตั้งแต่อยู่กับเขามาไม่รู้ว่าผมหัวเราะกี่รอบแล้ว เป็นคนที่พอได้ใกล้กันก็น่าอยู่ด้วย

ว่ะ ไม่รู้จะอธิบายยังไงเหมือนกัน

“งั้นเดี๋ยวพี่กับไอ้เกียร์ไปซื้อข้าวกันก่อนนะ แล้วเดี๋ยวอินค่อยไปกับพี่ภูดีปะ จะได้มีคนสลับกันเฝ้าโต๊ะทีละสองคน ไม่ต้องเหงา” ไอ้แบงค์จัดสรรปันส่วนอย่างง่ายดายโดยไม่ถามอะไรกูเลยสักคำ

“อะไรวะ” ผมทำหน้าเหวอตอนมันพยายามลากผมให้ลุกขึ้นและปล่อยให้ไอ้ภูกับอินพยักหน้ารับแบบงง ๆ

“มากับกูสิครับไอ้เกียร์!”

พูดเปล่าไม่พอ ยังออกแรงฉุดจนผมต้องลุกไปกับมันจนได้ เรื่องที่ไอ้แบงค์มันขี้เสือกน่ะ ผมรู้ แค่ไม่คิดว่าจะขี้เสือกอะไรขนาดนี้ คงอยากเสือกพอดูเลยสินะ เห็นมันรีบลากผมให้ออกห่างจากโต๊ะนั้นให้มากที่สุด เพียงเพื่อจะมายิงคำถามใส่ผมเรื่องอินรัว ๆ

“มึงไปตกน้องมาจากไหนอะ ทำไมมึงเห็นแล้วกูไม่เห็น” ทำเสียงแข็งใส่ผมด้วยนะไอ้นี่

“ตกห่าอะไรของมึง เค้าเป็นคนนะ ไม่ใช่ปลา” ผมส่ายหัวไปมาให้แก่คำถามไร้สาระ

“นั่นแหละ เจอของดีตลอดเลยนะมึงอะ จะให้ทวงบุญคุณปะว่ากูเป็นคนดึงมึงเข้ากลุ่มน้องไอนะ?” ไอ้แบงค์ทำหน้าแบบ ‘กราบกูซะ’ ใส่ผม

“เชี่ย มึงช่วยพูดเรื่องกลุ่มนั้นเบา ๆ หน่อยจะเป็นพระคุณกับกูอย่างแรง”

“ร้อนตัว คนอื่นที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มเขาได้ยินเขาก็ไม่รู้หรอกว่ากลุ่มอะไร” ไอ้แบงค์มองบนเหมือนผมไร้สาระ

“คนในกลุ่มนั้นเยอะกว่าในกลุ่มเรียนบางวิชาอีกนะ เอาเป็นว่ามึงอย่ามาพูดข้างนอก กูมีภาพลักษณ์ให้ต้องรักษานะ”

“จ้า ๆ จะเก็บภาพลักษณ์คนดีไว้หลอกน้องอินน่ะสิ” ไอ้แบงค์หลิ่วตาใส่ผม

“จะให้กูบอกมึงอีกกี่รอบ อินไม่ใช่คนคุยของกู รู้จักกันเมื่อเช้านี้

คนคุยส้นตีนอะไรล่ะ” พอเห็นผมทำหน้าจริงจังเข้าหน่อย ไอ้แบงค์ก็ยอมรับสักที

“อะ ๆ ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ อุตส่าห์หวังให้มึงมีคนคุยใหม่ จะได้ไม่ต้องไปพัวพันกับน้องขนมจีนของมึงอะ ผู้หญิงอะไร เกาะติดฉิบหาย ลำไย”

ไอ้แบงค์เป็นพวกไม่ชอบผู้หญิงเท่าไหร่อยู่แล้ว มันชอบผู้ชายแบบตัวเล็ก ๆ ทรงนุ่มนิ่มน่าจับขยำแบบน้องไอไลฟ์สด แล้วพอมันมาเจอกับ ‘ขนมจีน’ คนคุยคนล่าสุดของผมที่เป็นผู้หญิงสวยเหวี่ยง มั่นใจกับทุกอย่างและมักจะวีนเมื่อรู้สึกว่าสิ่งที่เธอได้รับมันไม่แฟร์เข้าไป ก็ยิ่งขยาด หาว่า ‘นมทำให้ผมตาบอด’

“น้องก็ไม่ได้อะไรขนาดนั้น มึงอคติ”

“เออ ๆ ไม่ได้พามาเปิดตัวก็แล้วไป กูจีบนะงั้นอะ” ไอ้แบงค์มองผมอีกรอบ คราวนี้ผมรู้สึกว่ามันกวนส้นตีนผมแล้วละ

“จีบพ่อมึงสิ ไม่ให้จีบ”

“เอ้า ไหนมึงบอกไม่ใช่คนคุย” คราวนี้ไอ้แบงค์เป็นฝ่ายตามผมไม่ทันบ้าง

“ก็ไม่ใช่ไง” ผมทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ไม่ใช่แล้วห้ามกูทำไมจ๊ะ พี่เกียร์” มันเข้ามากอดแขนผมแน่น

“กูเห็นก่อน” ผมยักคิ้วให้มัน ไอ้แบงค์เลยเบ้ปากใส่ มันเปลี่ยนกลับมาคุยเรื่องน้องไอไลฟ์สดของพวกเราอีกครั้ง

“ว่าแต่...มึงสมัครยัง ไม่งั้นอีกสามวันเขาลบมึงทิ้งนะ”

“เขาอาจจะไม่ลบก็ได้ กูหล่อ” ผมไม่ได้มั่นหน้าใส่ไอ้แบงค์นะแค่พูดไปตามความเป็นจริง

“มึงรู้จักน้องไอน้อยไป ถ้าเขาไม่เด็ดขาดขนาดนั้นอะ คนไม่ลนลานรีบสมัครหรอก จะทำอะไรก็รีบ ๆ ทำในสามวันนะครับ ไม่งั้นจะหาว่ากูอะไม่เตือนจ้า”

“เออ ๆ ถ้ากูอยากสมัคร เดี๋ยวกูสมัครเองแหละ”

ผมตัดบทใส่ไอ้แบงค์ เงินเดือนละพันมันก็เยอะอยู่นะ ต่อให้ผม

จะฐานะดีจนไม่มีใครในบ้านสนใจว่าผมจะโอนเงินไปให้ใครทีละพันทุกเดือนก็ตาม ผมก็ยังต้องคิดเวลาจะทำอะไรอยู่ดี

คืนนั้น

เวลาสามทุ่มห้าสิบนาที

ผมกำลังนอนเล่นกระดิกเท้าอยู่บนเตียงนอนของตัวเองพลางไถหน้าจอโทรศัพท์ไปเรื่อยเปื่อย ต่อให้ตาจะอยู่ที่หน้าจอ หัวกลับคิดเรื่องอิน รุ่นน้องไอ้ภูที่รู้จักกันโดยบังเอิญวันนี้

คิดแล้วก็เซ็ง ผมอยากรู้จักอินมากกว่าเดิมหน่อย เมื่อเย็นก่อนแยกกัน จึงตัดสินใจขอพวกไลน์หรือไอจีอะไรแบบนั้นไป เขากลับบอกว่าเขามีแต่เบอร์โทรศัพท์ เพราะเขาไม่เล่นโซเชียลมีเดีย ผมนี่แดกจุดเลย

สมัยนี้ยังมีอยู่อีกเหรอวะ คนไม่เล่นโซเชียล...

แต่ผมก็เอามาแหละ เบอร์เขาน่ะ แค่ไม่รู้เหมือนกันว่าจะโทร.ไปหาด้วยเหตุผลอะไร มีไลน์มันก็ยังพอทักไปคุยเล่นได้บ้าง เฮ้อ กร่อยเลยกู

ติ๊ง!

เหมือนน้องไอเจ้าของกลุ่มชวนหื่นนั่นจะรู้ว่าผมเบื่ออยู่ เลยอัพรูปใหม่ลงกลุ่มพร้อมกับแค็ปชั่น

‘อาบน้ำกันครับ ใครยังไม่สมัครสมาชิก คลิกที่ลิงก์’

รูปที่ว่าเป็นเรือนร่างเนียนละเอียดที่กำลังแช่อยู่ในอ่างน้ำที่เต็มไปด้วยฟองสบู่ กล้องจงใจถ่ายให้เห็นเอวเพรียวบางรวมถึงช่วงขาขาวโพลนที่ชันเข่าขึ้นมาเหนือฟองเหล่านั้น แทบจะเห็นไปถึงโคนขาที่ดูนุ่มนิ่มนั่นด้วย

ผมเลียริมฝีปาก เดาะลิ้นและสบถออกมาเบา ๆ “เด็กมันร้าย

ฉิบหาย”

อ่อยเก่งขนาดนี้ อยากรู้จังว่าตัวจริงจะอร่อยขนาดไหน...

พูดแล้วก็อยากแดกเลยเนี่ย...

ผมกดหัวใจให้รูปนั้น ส่วนคนอื่นก็กดแสดงอารมณ์ต่างกันไป คอมเม้นต์มากมายผุดขึ้นถล่มทลายใต้รูป ไอ้แบงค์แม่งยังไปเม้นต์เหี้ย ๆ ว่า ‘ทำไมเรายังไม่วาร์ป’ แล้วเสือกมีคนกดไลก์คอมเม้นต์มันจนได้เป็นท็อปเม้นต์ที่มีคนไลก์มากที่สุด

“สัส...” ผมสบถพลางหัวเราะเบา ๆ นี่ถ้าในกลุ่มมีเครื่องหมายแฟนตัวยงแล้วไม่ติดให้ไอ้แบงค์ก็ใจร้ายไปหน่อยละ แม่งมาทุกโพสต์ของน้องเลยจริง ๆ

จะว่าไป มีคนมากดโกรธด้วยว่ะ...

ผมอยากรู้ว่าใครที่มากดโกรธ จึงกดเข้าไปดูรายชื่อคนที่มาแสดงความรู้สึกต่อรูปภาพของน้องทั้งหมด และได้เห็นว่าคนที่มากดโกรธคือไอ้ปอนด์อะไรนั่นที่เคยมาเม้นต์ทำนองว่าไม่มีเงินสมัครวีไอพีแต่อยากจะคุยกับน้อง นี่มันก็มาเม้นต์ด้วยนะ

Pond : ไม่อยากให้ไอมาโชว์รูปร่างให้ใครเห็นแบบนี้เลย

Pond : อยากจะเห็นคนเดียว

Pond : ตอบข้อความพี่หน่อยได้ไหม

Ball XX : @Pond มึงอยากให้น้องตอบมึงก็เสียตังค์สมัครวีไอพีครับ ไอ้ควาย ไม่ใช่มาพร่ำเพ้อเหี้ยอะไรทุกเม้นต์

Ball XX : มีเงินน้อยก็หวีดไปแบบพวกกูพอ

2U : น้องไอเป็นของส่วนรวมครับ ไอ้สัส อยากจะเห็นคนเดียวเหี้ย’ไรละเมอไง้ @Pond

Top : ถ้าใจมันคิดถึงมากมึงก็ใช้มือช่วยบรรเทาไปก่อน @Pond

Lee’ s : อยากให้ไอ้ @Pond โดนน้องบล็อก ไอ้สัส รำคาญ

~ LIVE #น้องไอไลฟ์สด ~

ดูเหมือนไอ้ปอนด์จะโดนด่ารัวหลังจากมันไปเม้นต์ล่อตีนว่าอยากเห็นคนเดียว ไอ้เจ้าของไอดี 'Ball XX' แม่งตอบได้ถูกใจผมมาก ผมเองก็คิดอย่างงี้เหมือนกัน ที่ว่าอยากคุยมากนักมันก็ต้องมีเงินสมัคร ทุกอย่างในกลุ่มนี้แม่งก็เป็นเรื่องของเงินใครเขาก็รู้ มันจะมาหวังรักแท้ห่าอะไรในนี้ ต่างกันตรงแค่ผมไม่ค่อยชอบแสดงความเห็นตามโพสต์ต่าง ๆ ในโซเชียลเท่าไหร่ ส่วนมากผมจะแค่กดไลก์อย่างเดียว

แถมไอดีไอ้ Pond อะไรนี่ก็เสือกลงดิสเพลย์สีดำตลอด ไม่เคยให้เห็นหน้าตาอะไรเลย เหมือนมันแค่สร้างแอคเคานต์ขึ้นมาเพื่อเข้ากลุ่ม ก็ไม่แปลกอะไร บางคนเขาก็ไม่อยากให้ใครรู้ตัวจริงว่าอยู่ในกลุ่มแบบนี้

ติ๊ง!

เสียงข้อความเข้าจากโทรศัพท์ทำให้ผมเลิกสนใจคอมเม้นต์ด่ากันรัวใต้รูปน้องไอและเปลี่ยนมาเช็ก message แทน คนที่ส่งข้อความหาผมในเวลาดึกดื่นแบบนี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากขนมจีน ผู้หญิงที่ผมคุยอยู่

KANOMJEEN : เกียร์

KANOMJEEN : นอนยังคะ

GEAR : ยัง ๆ

GEAR : มี'ไรเปล่าครับ

KANOMJEEN : มาหาที่คอนโดฯหน่อยสิ เหงา ไม่อยากนอนคนเดียวง่ะ

KANOMJEEN : นะ ๆ ๆ

ผมไม่ใช่คนโง่ อ่านแค่นี้ก็รู้อยู่ว่าขนมจีนต้องการอะไร ผมเองก็ต้องการ โดนน้องไอยั่วเยมาหลายวัน นอกจากทำให้ตัวเองก็ไม่ได้ไปลงที่ไหนเลย วันนี้ได้ปลดปล่อยบ้างก็คงดี

GEAR : คิดถึงเหมือนกัน เดี๋ยวขับรถไปหานะ
KANOMJEEN : จะรอนะคะ
KANOMJEEN : Send Picture

ขนมจีนส่งรูปที่เธอใส่ชุดวาบหวิวนอนอยู่บนเตียงมาให้ผม และผมก็เผลอเอาเธอไปเปรียบเทียบกับร่างขาวนุ่มของน้องไอที่ผมเห็นมาก่อนหน้านี้ หากผมก็รีบสะบัดหัวไล่ความคิดนั้นออกไป ขืนผมยังคิดเรื่องน้องไอไปมากกว่านี้ มันคงจะแย่เกินไปสำหรับขนมจีน แค่ผมไปหาเธอเพียงเพราะว่าผมหมกมุ่นกับอีกคน แต่ผมไม่รู้ว่าจะไปกอดคนคนนั้นได้ที่ไหน มันก็เหี้ยสุด ๆ แล้วนะ

@คอนโดฯ A

ผมจอดรถไว้ยังอาคารจอดรถสำหรับบุคคลภายนอกที่ไม่ใช่ผู้อาศัยและผมก็ยังไม่ได้โทร.หาขนมจีนในทันทีหรอก ผมว่าผมจะไปซื้อถุงยางอนามัยก่อน พอดีของที่เคยเอาติดรถไว้มันหมดไปตอนไหนก็ไม่รู้

จากที่เคยมาที่นี่หนึ่งครั้ง ผมรู้ว่ามันมีร้านสะดวกซื้ออยู่ไม่ไกลจากลานจอดรถเท่าไหร่ ผมก็เลยมุ่งหน้าไป

“ยินดีต้อนรับค่า”

พนักงานส่งเสียงใสทักทายทันทีที่เห็นผมผลักประตูกระจกเข้าไปในร้าน ผมเดินไปที่หน้าเคาน์เตอร์และหันไปทางซ้าย หยิบกล่องถุงยางอนามัยไปวางพร้อมกับวางแบงค์พันลงไปหนึ่งใบ พนักงานที่เคาน์เตอร์ก็คิดเงินให้ด้วยท่าทางปกติ เมื่อได้เงินทอนเสร็จ ผมก็หยิบทั้งเงินทอนรวมถึงกล่องถุงยางฯมาถือพร้อมกับหมุนตัวเพื่อจะเดินออกไปทางประตู เลยชนเข้ากับคนที่กำลังจะเอาของมาจ่ายเงินต่อจากผม

เคร้ง!

ตุบ!

เสียงเหรียญและกล่องถุงยางฯกระทบพื้นดังขึ้นเมื่อมันตกลงไป ฝ่ายนั้นจึงขยับถอย ผมก้มลงเก็บและเผลอหยุดสายตาเข้าที่เรียวขาเหยียดตรงสองข้างที่ดูเนียนละเอียดจนต้องมองของคนตรงหน้า

เมื่อผมเก็บของเสร็จ ผมก็ไม่วายไล่สายตาจากกางเกงขาสั้นที่ดูเหมือนบ๊อกเซอร์สีเข้มขึ้นไปจนถึงเสื้อยืดสีเทาหลวม ๆ กระดูกไหปลาร้าที่เห็นได้ค่อนข้างชัดเพราะเจ้าของมันเป็นคนตัวผอม ลำคอระหง และสุดท้ายใบหน้ารูปไข่กับนัยน์ตาที่เบิกกว้างนิด ๆ เนื่องจากเขาจำผมได้

“เกียร์ เอ๊ย พี่เกียร์”

อินทักผมขึ้นมาก่อน คงแปลกใจที่เราบังเอิญเจอกันที่นี่ เขาคงไม่รู้ตัวหรอกว่าเรียวขาเขาทำเอาผมอยู่แทบไม่สุขเลย

| EP.02 |

“ไง” ผมทักกลับ อินก็เลยละล้าละลังว่าจะคุยกับผมดีหรือ
จะไปจ่ายเงินก่อนดี เพราะว่าหลังจากเขาก็มีคนมายืนต่ออีกสองคน

“ไปจ่ายเงินก่อนก็ได้”

ผมบอกเขา รู้สึกขำนิด ๆ กับท่าทางตื่น ๆ เหมือนกระต่ายที่โดนแหย่นั่น...

น่ารักดี

ผมถอยออกจากแถวที่หลาย ๆ คนกำลังรอจ่ายเงินมารออินอยู่ตรงชั้นวางสินค้าชั้นแรกใกล้ ๆ กับประตูทางออก อินซื้อแค่พวกขนมขบเคี้ยว ใช้เวลาจ่ายเงินแป๊บเดียวก็เดินมาหาผม เขาคงอยู่คอนโดฯนี้ ผมเดาเอาจากการแต่งกายสุดชิลล์ของเขารวมถึงรองเท้าแตะที่เขาใส่อยู่

“พะ พี่เกียร์มาทำอะไรที่นี่เหรอครับ” อินถามผมอย่างตะกุกตะกักนิดหน่อย คงไม่ค่อยชินปาก ก็ตอนเรารู้จักกันครั้งแรกดันคุยกันแบบเพื่อนไว้ไง

“มาหาเพื่อน” ผมตอบสั้น ๆ

อันที่จริงพอตอบอินไปแล้ว ผมก็แอบแปลกใจในตัวเองนิด

หน่อย เนื่องจากโดยปกติแล้วผมไม่ใช่คนกะล่อนหรือโกหกสักเท่าไหร่ ถ้าไปห้องคนคุย ผมจะบอกตรง ๆ ว่าไปห้องคนคุย ยกเว้นหนนี้ที่เผลอโกหกอินไป

คล้ายกับผมไม่อยากให้เขารู้ว่าผมมีคนคุยอยู่ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน

“เพื่อนสนิทเหรอ” เสียงเรียบถามมาอีก

“ทำไมถึงคิดว่าเป็นเพื่อนสนิท” ผมหันไปมองหน้าคนที่เตี้ยกว่าผมอยู่หลายเซ็น

“ไม่สนิทจะซื้อถุงยางฯเหรอ” ให้ตาย สีหน้านิ่งเฉยของอินนี่ทำผมเหวอไปเลย ไหนเขายังจะแกล้งมาหลิ่วตาเล็ก ๆ ใส่กันตอนเห็นผมอึ้งอีก ไอ้ยิ้มมุมปากแบบ ‘รู้นะ’ ของเขานี่มันกระแทกใจผมดังปั้ก! เลยจะมีเสน่ห์ไปถึงไหนวะเนี่ย!

คนอย่างงี้น่ะเหรอจะไม่มีเพื่อน หรือไม่รู้วิธีเข้าหาคนอื่น...

ผมว่าเขาน่าจะไม่อยากมีเพื่อนเองนะ แต่ทำไมล่ะ

“ชอบจังเลย คนรู้ดีเนี่ย” ผมแซว แม้จะมีคำถามในใจเกี่ยวกับเหตุผลอันลึกลับซับซ้อนในการไม่ยอมสนิทกับใครของอินก็ตาม

“...” อินยิ้มนิด ๆ โดยไม่ได้ตอบอะไรผม เราเดินกันมาจนถึงหน้าอาคารเอก่อน เขาหยุดและหันมายิงคำถามใส่ผม “แล้วเพื่อนสนิทพี่อยู่อาคารไหนล่ะ ถ้าอาคารเดียวกัน ใช้คีย์การ์ดอินก็ได้ จะได้ไม่ต้องให้เขาลงมา”

“อินอยู่อาคารไหนอะ” ผมรู้อยู่แล้วว่าขนมจีนอยู่อาคาร B ทำเนียนตอแหลไปงั้นแหละ

“เอครับ” เขาตอบแล้วชี้มือไปยังอาคารสูงตระหง่านตรงหน้าพวกเรา

“ไม่แน่ใจ อาจจะอยู่เอก็ได้ เดี๋ยวพี่ลองส่งข้อความถามก่อนนะ”

“ครับ”

อินมีน้ำใจยืนรอผม ขณะที่ผมยืนส่งข้อความหาขนมจีน ผม

พิมพ์ข้อความส่งไปจริง ๆ ไม่ได้แกล้งโกหกว่าส่งหรอก แค่ไม่ได้พิมพ์ประโยคที่บอกอินไว้เท่านั้นเอง ประโยคที่ผมบอกขนมจีนก็คือ ผมไปหาเธอไม่ได้ ผมไม่ว่างแล้ว

ติ๊ง!

รออยู่ไม่นาน ขนมจีนก็ตอบกลับมาตัดพ้อผมนิดหน่อย ราวกับว่าเธอรอข้อความอยู่ เมื่อได้คำตอบจากขนมจีนแล้ว ผมก็เก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า ไม่เป็นไร ไว้ง้อทีหลัง ยังไงเธอก็ไม่ใช่แฟนผมซะหน่อย

“สงสัยไม่ได้ไปเจอแล้ว เห็นว่าติดธุระกะทันหันน่ะ” ผมบอกอินแบบนั้น

“แปลกนะครับ พวกพี่นัดกันไว้แล้ว แถมยังเป็นเรื่องสำคัญ ทำไมฝ่ายนั้นอยู่ ๆ ถึงมีธุระได้” ธุระสำคัญของอินแม่งต้องหมายถึงถุงยางอนามัยที่นอนแอ้งแม้งอยู่ที่กระเป๋ากางเกงยีนผมอย่างแน่นอน

ผมไหวไหล่

“ก็บอกแล้วไงว่าแค่มาหาเพื่อน ไม่ได้สำคัญอะไร ส่วนของที่อินเห็นพี่ซื้อ ก็แค่ของมันจำเป็นต้องมีไง”

“ครับ ๆ เพื่อนก็เพื่อน” อินไม่เซ้าซี้อีก หากดูใบหน้าเขาก็รู้ว่าเขาไม่ค่อยเชื่อผมเท่าไหร่ “แล้วนี่พี่เกียร์จะเอาไง กลับเลยเหรอ”

“เอาไงดีล่ะ อุตส่าห์ขับรถมาอย่างไกล ไม่นึกว่าจะโดนเบี้ยวนะเนี่ย” ผมแกล้งถอนหายใจแบบเซ็ง ๆ อินก็ทำหน้าคิดหนักอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่เขาจะถามคำถามที่ผมกำลังต้องการและหวังให้เขาถามอยู่พอดี

“ไหน ๆ ก็มาแล้ว ไปนั่งเล่นห้องอินก่อนมั้ย แล้วสักชั่วโมงพี่ค่อยกลับ”

“อ้าว?” ผมร้องออกไปทำให้อินงง

“ครับ อะไรเหรอ”

มาอีกแล้ว สีหน้ากระต่ายตื่น ๆ แบบนั้น น่าขย้ำชะมัด...

“แค่สงสัยน่ะ”

“สงสัยอะไรเหรอ” เสียงทุ้มน่าฟังถามอีก

“ก็สงสัยว่าถ้าเกิดพี่ไม่อยากกลับ อินจะทำยังไงน่ะสิ” ผมหัวเราะ มองเขาด้วยสายตาหยอกเย้าแบบที่เขาก็คงเข้าใจ ว่าเวลาผู้ชายมองใครสักคนแบบนี้มันหมายความว่ายังไง อินพยักหน้าให้ผม เขาตอบกลับมาแบบธรรมดาหน้าซื่อตาใส

“อ๋อ ไม่อยากกลับ พี่เกียร์ก็ค้างสิครับ”

“...!” ผมกำลังตกใจกับคำตอบที่ไม่คาดคิด ส่วนอินที่เห็นผมเป็นแบบนั้นก็หลุดขำแบบน่ารัก ๆ กลับมาบ้าง

“กล้าหรือเปล่าล่ะครับ พี่เกียร์”

“ทำไมเธอปากดีจัง เธอไม่กลัวโดนเหรอ ปากดีแบบนี้อะครับ ฮึ”

พอได้สติผมก็สวนกลับคนตัวเล็กกว่าที่มาทำปากเก่งท้าทายผมทันที ยิ่งไปกว่านั้น ผมยังแกล้งก้าวเข้าไปประชิดตัวของอินด้วย เขาถอยหลังหนีผมไปหลายก้าว รีบยกมือสองข้างยอมแพ้ เมื่อเห็นผมใช้มือคว้าต้นแขนสองข้างของเขาเอาไว้พลางดึงมาชิดตัวผม

“ใจเย็น ๆ สิพี่ แค่ล้อเล่นนิดเดียวหัวร้อนเลยเหรอ” อินขืนตัวนิด ๆ ผมรู้ว่าเราไม่ได้สนิทกันมากจนจะไปแตะเนื้อต้องตัวเขาได้ง่าย ๆ เลยยอมปล่อย ไม่อยากให้อินมองว่าผมฉวยโอกาส

คือถ้าโอกาสมันมาให้ฉวยก็เป็นอีกเรื่องนะ...

“ไม่ได้หัวร้อน แค่เป็นคนชอบเอาจริง โดนท้าไม่ได้ โดนทีไรรับคำท้าตลอดเลย” ผมอาจจะไม่ใช่คนพูดอ้อนเก่งอะไรมาก แต่ก็เป็นคนที่มีสกิลด้านคำพูดในระดับหนึ่งเลย เพื่อน ๆ ผมมันก็รู้ว่าผมไม่ค่อยพูดหวานหรอก แต่เวลาพูดสายตามันก็ไปหมด คนคุยของผมก็เลยมักจะแพ้ผมกันราบคาบทุกที ถ้าอินไม่ได้ตายด้าน เขาก็ไม่น่าจะใช่ข้อยกเว้น

“เอ่อ...เราจะไปที่ห้องอินกันได้หรือยังอะ ผมว่ายืนคุยตรงนี้ไปนาน ๆ ยุงมันจะกัดนะ”

“อินก็นำไปสิ เดี๋ยวพี่เดินตามไป” ผมบอกอินไปแบบนั้น จังหวะนั้นผมเห็นร่างที่คุ้นตาของขนมจีนเดินพ้นมุมตึกมาพอดี หน้าตาเธอดู

หงุดหงิดมาก ผมไม่อยากให้เธอเห็นผมเลยรีบหลบฉากไปยืนข้างหลังอิน

เป็นโชคดีของผมที่ขนมจีนกำลังคุยโทรศัพท์อยู่เธอก็เลยไม่เห็นว่าผมยืนอยู่ตรงนี้

“แกคิดดูดิ นัดกันไว้ดิบดีแล้ว เกียร์ก็มาเบี้ยวฉันเฉยเลย ไม่ติดว่าหล่อพรีเมี่ยม ตรงสเปคขนาดนั้น ฉันไม่คุยด้วยแล้วนะ ผู้ชายอะไรโคตรกวนประสาท! มาบอกว่าคิดถงคิดถึงฉัน แต่อยู่ ๆ เทให้ค้างเฉยเลยจ้า!”

ความที่ขนมจีนไม่รู้ว่าผมอยู่แถวนี้ เธอเลยด่าผมให้เพื่อนฟังอย่างออกรสออกชาติ อินเองก็มองตามขนมจีนจนเธอเดินผ่านไปไกลลิบ

“ตกลงคนที่ติดธุระกะทันหัน ดูเหมือนจะเป็นพี่เกียร์นะเนี่ย” คนที่ยืนกอดอกมองผมอยู่เป็นคนออกปากแซะผมก่อน

“รู้ได้ไงว่าเขาหมายถึงพี่ คนชื่อเกียร์ไม่ได้มีคนเดียวมั้ง” ผมแกล้งเบลอใส่อิน

“งั้นพี่มาหลบหลังอินทำไมล่ะ หรืออินไปถามเขาดีไหมว่าเกียร์ที่เขาตามหาใช่เกียร์นี้หรือเปล่า” ไม่พูดเปล่า อินทำเหมือนจะเดินไปถามขนมจีนด้วยหน้าตาย ๆ แบบนั้นจริง ๆ ผมรีบดึงแขนเขาให้กลับมายืนที่เดิม

“อย่าเป็นเด็กดื้อ” ผมบอกสั้น ๆ “ไป ๆ ขึ้นห้อง”

ผมถือวิสาสะจูงข้อมืออินให้เดินตามผมเข้าไปในตึกเอ จากการแต่งตัวของขนมจีนเมื่อครู่ที่ดูชิลล์ไม่ต่างอะไรจากอิน แปลว่าเธอน่าจะออกไปแค่ใกล้ ๆ หากยังมัวพิรี้พิไรอยู่ตรงนี้ เธอกลับมาเจอผมก็เป็นเรื่องกันพอดี ต่อให้บอกว่าไม่ได้เป็นอะไรกับอินก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะเข้าใจได้เลย กับการมาถึงคอนโดฯนี้แล้วเสือกหนีไปเข้าห้องคนอื่นแทน

อินส่ายศีรษะไปมาให้แก่การแถที่ไม่ได้เรื่องของผม เราขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นสิบสามซึ่งเป็นชั้นที่ห้องของอินอยู่ เขาเดินนำผมไปจนถึงห้อง

1302 มือบางหยิบคีย์การ์ดออกมาแตะเพื่อเปิดห้องเข้าไป

"ยังไม่ได้เก็บห้องอะพี่ รกหน่อยนะ" เจ้าตัวเตือน

"ไม่เป็นไร ห้องพี่ก็ไม่ค่อยเรียบร้อย"

ห้องผมเคยรกระดับนอนไม่ได้ในช่วงก่อนสอบเพราะผมมัวแต่ขลุกอยู่กับการอ่านหนังสือมาแล้ว ดังนั้นการที่ห้องของอินจะมีของวางระเกะระกะนิด ๆ หน่อย ๆ ถือว่าธรรมดามาก

"พี่จะดื่มอะไร มีเบียร์ด้วยนะ" อินวางกระเป๋าเงินกับคีย์การ์ดห้องของเขาไว้ข้าง ๆ ไซด์บอร์ดวางทีวี ขณะที่ผมทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาในห้องเขา และแม้ว่าอินจะวางของส่วนตัวอย่างอื่นไว้อย่างไม่ใส่ใจ แต่สิ่งหนึ่งที่เขาไม่ยอมให้ห่างตัวคือโทรศัพท์มือถือ อาจจะหวงมั้ง มีคนนอกอยู่ในห้องนี่

"หน้าอย่างเธอดื่มเบียร์ด้วยเหรอ" ผมเลิกคิ้ว เวลาที่ผมรู้สึกสนใจในตัวใครมาก ๆ ผมมักจะเผลอเรียกฝ่ายนั้นว่า 'เธอ' ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง คงเพราะมันเป็นสรรพนามที่ดูน่ารักและอ้อนแบบกวน ๆ ดีละมั้ง

"ดื่มบ้างเวลาเครียด ๆ แล้วอยากให้หลับ สรุปพี่เอาเบียร์นะ" อินย้ำอีกที

"ครับ"

ผมเปลี่ยนมาเอนตัวนอนราบลงไปกับโซฟาของอิน และเหลือบไปเห็นสายหนังสีดำสนิทที่มันคล้าย ๆ กับสายเข็มขัด ต่างกันตรงที่ขนาดรอบวงของมันเล็กกว่าเยอะ สายที่ว่านั่นมันวางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าผมราวกับถูกพาดไว้ลวก ๆ ดูจากความยาวของสายแล้ว ไม่น่าจะใช้กับเอวได้...

ซึ่งผมว่าถ้าเป็นกับต้นขาเรียว ๆ มันน่าจะเข้ากันได้พอดี

หมับ!

ผมมือบอนหยิบมันมาดูใกล้ ๆ อินก็ถือกระป๋องเบียร์กลับมาพอดี ผมกับเขาสบตากัน และอินยังตีหน้านิ่งอยู่ ผมเลยยกมันชูขึ้น

“นี่ใช่สายรัดต้นขาปะ?”

“ใช่” อินพยักหน้า

“ของใครอะ” ผมลองเชิงอิน เขายังไม่ตอบในทันที แค่วางเบียร์ไว้ให้บนโต๊ะ จังหวะที่อินก้มตัว เสื้อสีเทาตัวหลวมนั่นก็ทำพิษใส่ผมด้วยการทิ้งคอเสื้อลงมาตามแรงโน้มถ่วง ทำให้มองผ่านช่องว่างนั่นไปเห็นยอดอกสีเรื่อสองข้างนั่นได้

ผมรีบเลื่อนสายตามาโฟกัสแค่ใบหน้าของอิน เขาเดินมาหยิบสายรัดต้นขานั่นออกไปจากมือผม ผมยังยื้อไว้ ไม่คืนง่าย ๆ

“ว่าอินอย่าเป็นเด็กดื้อ พี่ก็อย่ามือซนสิ” อินบ่นผม

“ก็บอกมาก่อนสิว่าของใคร” ผมถามอีกรอบ และคำตอบที่ได้รับคราวนี้ทำให้ตกตะลึงจนเผลอปล่อยให้เขาดึงสายหนังนั่นคืนไปจนได้

“พี่มาห้องอิน แล้วพี่คิดว่ามันจะเป็นของใครล่ะ”

“เธอชอบอะไรแบบนี้ด้วยเหรอ”

ผมตั้งข้อสงสัยและยังคงมองสายหนังสีดำในมืออินอย่างไม่วางตา รวมถึงไม่อยากจะจินตนาการให้เกิดอารมณ์ด้วยว่าถ้ามันไปอยู่บนต้นขาขาวจัดนั่นแล้วมันจะเป็นยังไง อินไม่ได้ตอบคำถามนั้นเขาแค่พยักพเยิดมาที่กระป๋องเบียร์ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

“ถ้าพี่ไม่รีบดื่มมันจะชืดหมดนะ”

“มันจะชืดมั่งก็ไม่เป็นไรมั้ง เพราะแค่นี้ตรงนี้ก็เผ็ดเกินแล้ว” อันนี้ผมเผลอพูดไปตามความคิด จนอินหลุดขำใส่ผมเลย

“เดี๋ยวอินมานะ”

“...”

ผมมองคนที่เดินถือสายรัดต้นขานั่นหายไปในห้องนอนจนสุดสายตา อินปิดประตูห้องเขาไว้อย่างมิดชิด แถมยังล็อกห้องด้วยเหมือนเขาไม่อยากให้ผมมองเข้าไปในห้องได้เลย ผ่านไปไม่ถึงห้านาทีอินก็ออกจากห้องนั้น โดยตอนกลับออกมาก็ไม่ลืมล็อกห้องไว้ด้วย

เหมือนกัน ไม่มีสายหนังเส้นนั้นอยู่ในมือเขา คิดว่าคงเก็บไปแล้ว

แม้ว่าเขาจะไม่ยอมรับตรง ๆ มันก็คงเป็นของเขาจริง ๆ นั่นแหละ...

แม่งเอ๊ยยย เจอขี้ยั่วตัวพ่อเข้าให้แล้วไงกู! เห็นไปมหา'ลัยทีไรใส่แต่เสื้อหนาวโคร่ง ๆ ทับ นั่งห่อตัวไม่สุงสิงกับใคร หน้าซีดหน้าเซียวไม่ยิ้ม ไม่เป็นมิตร จนคนในคลาสยังมองข้ามหัว ไม่มีใครอยากดึงเข้ากลุ่มด้วยมากนัก จนตอนแรกผมก็ยังจำชื่อเขาไม่ได้ แต่ไลฟ์สไตล์ในชีวิตนอกมหา'ลัยของอินนี่มันเป็นอีกเรื่องเลยนะ ก็คือเด็ดไม่ไหว

คิดไปคิดมาก็ดีเหมือนกันที่อินไม่ได้เปิดเผยตัวตนที่มีเสน่ห์ขนาดนี้ของเขากับใคร ไม่อย่างงั้นก็คงไม่เหลือรอดมาให้ผมนั่งเต๊าะอยู่ตอนนี้หรอก คงจะมีใครสักคนจับทำแฟนไปละ

"อิน" ผมเรียกเขาแล้วยันตัวมานั่งแทนที่จะนอนเอกเขนกเหมือนมันเป็นโซฟาของผมคนเดียวแบบตอนแรก

"ว่า?" เขาเลิกคิ้ว

"มาดื่มเป็นเพื่อนหน่อย" ผมตบที่นั่งข้างตัว

"ดื่มคนเดียวแล้วพี่เหงาหรือไง" เขาถามกลับหน้านิ่ง ๆ

"นิดหน่อย ไม่ชอบดื่มคนเดียว" อันนี้ตอแหลมาก ๆ ครับ ในความเป็นจริง เพื่อนในกลุ่มทุกคนรู้ดีว่าผมสามารถดื่มเบียร์ได้เป็นลังในห้องคนเดียว ถ้าอยากดื่มไปเรื่อย ๆ โดยไม่พูดคุยกับใคร มันก็ถูกนะ ที่บางคนมักจะไปดื่มเพราะติดบรรยากาศ ติดเพื่อนที่ร้านเหล้าหรือไปออกล่า ผมเองก็มีโมเม้นต์พวกนั้นบ้าง ทว่าก็มีบางครั้งเหมือนกันที่ผมอยากดื่มแบบดื่มจริง ๆ น่ะ เลยซื้อมาดื่มที่ห้องคนเดียวให้เมาบ่อย ๆ

"..." อินทำหน้าเหมือนชั่งใจอยู่ว่าจะดื่มกับผมดีหรือเปล่า

"ทำไมล่ะ ยังไม่สนิทกันเลยไม่กล้าดื่มด้วยว่างั้น" ผมแซวน้องเล่น แม้จะรู้ว่าเขาคงไม่ได้คิดแบบนั้น ไม่งั้นไม่กล้าชวนผมมานั่งเล่นที่ห้องหรอก อินเองพอได้ยินที่ผมพูด เลยเดินมานั่งลงข้าง ๆ ผม ผมได้

กลิ่นหอมอ่อน ๆ ลอยจากตัวเขามาเตะจมูกในวูบที่เขานั่งลงด้วย

“เปล่าหรอก แค่กลัวเมา”

“คออ่อนเหรอ ไหนว่าชอบดื่มให้หลับไง” ผมชะโงกหน้าไปมองคนที่นั่งจ้องกระป๋องเบียร์บนโต๊ะอยู่ อินรู้ว่าผมก้มลงไปมอง เขาเลยมองกลับ

“ก็ดื่มให้หลับไงพี่ แบบว่าแค่ครึ่งกระป๋องก็หลับแล้ว คออ่อนขั้นเทพ ไม่อ้วกด้วยซ้ำ เพราะไม่เคยไปถึงจุดนั้น” ร่างโปร่งทำหน้าจริงจังให้เห็น ณ จุดนี้ ผมว่าผมอาจจะเหี้ยก็ได้ เลยไปกังขาเจ้าตัว คิดว่ายังไงมันก็ไม่น่าจะหลับได้ในครึ่งกระป๋อง เพื่อนผมอย่างไอ้เต๋อก็คออ่อนจะตาย ยังดื่มได้ตั้งสองกระป๋อง นั่นก็กระจอกแล้วนะ ไม่น่ามีใครกระจอกกว่านั้นปะ?

“นิดเดียว ไม่เป็นไรหรอก อีกอย่าง...เธอก็อยู่ห้องเธอไง ไม่ได้ดื่มข้างนอก เมาก็เดี๋ยวเดินไปปิดประตูตอนพี่จะกลับก็ได้” พูดจบ ผมก็ถือวิสาสะเดินไปที่ตู้เย็น หยิบเบียร์อีกกระป๋องมาเปิดให้อิน เมื่อกลับมานั่งลงที่ข้างเขาเหมือนเดิม ผมก็ยื่นกระป๋องนั้นไปให้

อินรับกระป๋องจากมือผมไปอย่างไม่มั่นใจ ก่อนจะดื่มเขายังหันมาพูดกับผมแบบซีเรียสมาก “ถ้าอินเมาจนเผลอหลับก่อน ของของอิน พี่ห้ามยุ่งห้ามดูนะ ไม่งั้นถ้าอินรู้ อินจะหายไปจากชีวิตพี่เลย”

“เฮ้ย ขนาดนั้นเลยเหรอ” ผมถามปนขำ แต่อินไม่ขำด้วย

“พี่ก็เห็นอยู่แล้วว่าอินไม่คบเพื่อน ถึงตอนนี้พี่ก็คงรู้อีกแหละว่าอินจงใจไม่คบใครเองด้วย การที่จะลาออกแล้วหายไปเลย มันก็ไม่ได้หนักหนาสำหรับอิน และรับรองได้เลยว่าไม่มีใครติดต่ออินได้ อินไม่เล่นโซเชียล อย่างมากอินก็แค่เปลี่ยนเบอร์ แล้วคนที่มีเบอร์อินก็จะติดต่ออินไม่ได้อีก”

จากสายตาของอิน ผมรู้ว่าคนคนนี้จะทำอย่างที่พูดแน่นอน เลยเลือกที่จะพยักหน้า

“อือ สัญญา ถ้าเห็นอินใกล้เมา พี่จะกลับเลย” ผมพูดแบบจริงจัง

ให้อินแน่ใจว่าผมหมายความอย่างที่พูด อินก็ดูผ่อนคลายขึ้น

"อ้อ อีกอย่าง" เสียงใสโพล่งอย่างนึกขึ้นได้

"อะไรของเธออีกครับ ข้อแม้เยอะจัง" ผมทำเป็นบ่น อินเลยส่งยิ้มมาให้

"ถ้าอินเมาแล้วไปลวนลามพี่ พี่อย่ามาโกรธหรือชกอินแล้วกัน"

"บ้า" ผมหัวเราะเสียงดัง "ชก'ไร มีแต่จะลวนลามกลับ ระดับนี้"

"พี่ไม่ทำแบบนั้นหรอก พี่ออกจะดูเป็นคนดี" อินชมผมเกินไป และผมก็ไม่อยากให้เขาคาดหวังไปมากกว่านี้ เลยยกกระป๋องตัวเองขึ้นมาเป็นสัญลักษณ์ขอชน อินเลยเอากระป๋องเบียร์ของเขามาชนกับผม และเราก็เริ่มดื่มด้วยกัน

"ทำไมถึงไม่อยากมีเพื่อน" เมื่อมีแอลกอฮอล์ลงคอ คำถามของผมก็เริ่มมา อินทำหน้านึกอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบกลับมา

"ไม่รู้สิพี่ อาจจะเพราะว่าไม่อยากวุ่นวายละมั้ง"

"การมีเพื่อนมันวุ่นวายขนาดนั้นเลยเหรอ"

ผมไม่ค่อยเข้าใจความคิดอินมากนัก เพราะสำหรับผม ความวุ่นวายระหว่างเพื่อนนี่แหละคือความสนุก ได้กวนตีนกัน ได้ทำอะไรหลาย ๆ อย่างด้วยกัน อินอาจจะไม่เคยมีเพื่อนประสาท ๆ สร้างเสียงหัวเราะแบบไอ้แบงค์ เพื่อนที่มีความเป็นผู้นำ คอยตามงานต่าง ๆ คอยติวให้แบบไอ้ภู และเพื่อนที่อกหักรายวันแบบไอ้เต๋อ เขาก็เลยไม่เข้าใจว่าความวุ่นวายนี่แหละ คือความหฤหรรษ์อันดับต้น ๆ ของการใช้ชีวิต

"บางทีเราจะเปิดรับใคร เราก็ต้องยอมให้เขาเข้ามาในโลกของเราใช่ไหมล่ะพี่ แต่อินก็ไม่แน่ใจว่าอยากให้ใครเข้ามาในโลกของอินขนาดนั้นหรือเปล่า"

"งั้นถ้าไม่ใช่เพื่อนล่ะ" ผมแกล้งถามเปลี่ยนหัวข้อไป อินเองก็จิบเบียร์ไปอีกนิดหน่อยเมื่อผมขอชนกระป๋องอีกที

"ไม่ใช่เพื่อนนี่พี่หมายถึงอะไรเหรอ"

"ก็แบบ คนคุย แฟน ไรงี้" ผมยกเบียร์ขึ้นดื่มเพื่อไม่ให้อินเห็น

สีหน้าของผม เนื่องจากผมคิดว่าตอนนี้ผมต้องกำลังทำหน้าแบบคนอยากรู้อยากเห็นอยู่แหง ๆ เดี๋ยวอินจะไม่ไว้ใจ ไม่อยากพูดความรู้สึกเขาให้ผมฟัง

ผมก็ไม่รู้หรอกนะว่าผมจะถามเขาแบบนั้นทำไม ผมรู้แค่ผมอยากได้คำตอบเผื่อ ๆ ไว้

"ยังไม่ได้คิดเรื่องนั้นอะพี่ เพราะว่าก็ไม่ได้มีใครมาจีบ"

"จริงอะ" ผมตาลุกใส่อิน เผลอขยับตัวเข้าไปมองใบหน้าใส ๆ นั่นใกล้ ๆ "ไม่มีใครจีบจริง ๆ เหรอ"

"คิดว่าไม่นะ" เขาตอบนิ่ง ๆ

"ใช่เหรอ" ผมยังไม่หยุดง่าย ๆ

อินอาจจะอยากแก้เก้อหรืออะไรไม่รู้ เลยเผลอดื่มเบียร์ไปอีกอึกใหญ่ ด้วยความขี้เสือก ผมพยายามกระเซ้าเย้าแหย่คนตัวบางอีกหลายคำถาม เขาอยากหนีผมเลยทำทีเป็นดื่ม (ก็จะให้กระป๋องมันบังสีหน้าแบบที่ผมทำนั่นแหละ) ไม่นานหน้าของอินก็เริ่มแดงระเรื่อ แล้วเขาก็เริ่มปากกล้าใส่ผมกลับ

"พี่จะมาอยากรู้เรื่องแฟน เรื่องคนคุยของอินทำไม พี่สนใจอยากจะคุยกับอินแบบนั้นเหรอ" อินวางกระป๋องเบียร์ที่เบาหวิวของเขาไว้ที่โต๊ะและหันมาเผชิญหน้ากับผมตรง ๆ ตอนนี้ขนาดชายกางเกงขาสั้นของเขาร่นไปถึงต้นขาเขาก็ยังไม่สนใจ ผมเองก็ต้องห้ามใจแทบตายไม่ให้ไปมอง เพราะเดี๋ยวกำเดาจะพุ่งเป็นสาย แสดงความเป็นคนกามให้อินเห็น

"ถามไว้เผื่อ ๆ ไง" เห็นอินไม่ระวังตัว ผมมันคนกะล่อนก็เลยไหลไปเรื่อยจนหัวไหล่ชิดกัน "แล้วได้ปะล่ะ"

"มันก็ไม่ใช่จะไม่ได้ แค่ไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ ๆ มาสนใจอิน" อินใช้ปลายนิ้วชี้ดันปลายคางผมให้เชิดหน้าขึ้นช้า ๆ "พี่มีผู้หญิงตั้งเยอะอย่างผู้หญิงที่เดินผ่านเราไปวันนี้ก็คือคนที่พี่เทเขากลางทาง"

"อย่าเพิ่งตัดสินพี่เพราะเรื่องแค่นี้ดิ ก็พี่อยากมาคุยกับอิน

มากกว่าไง แล้วไม่ดีเหรอ”

“...” พอเห็นผมเคลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้เขามากจนระยะห่างแทบไม่มี เราก็สบตากันค้างอยู่อย่างงั้น

“เธอ ตอบดิ ดีหรือไม่ดี” อีกนิดเดียวริมฝีปากผมก็จะแตะกับริมฝีปากสีเรื่อที่อยู่ตรงหน้า

“อินไม่รู้...” ผมได้กลิ่นเบียร์ชนิดเดียวกันจากลมหายใจของเขาไม่ต่างอะไรกับลมหายใจของผม ปลายจมูกของผมกำลังแตะไล้และดันปลายจมูกของอินเบา ๆ

“ไม่เอาคำตอบแบบนี้ดิ ตอบงี้แปลว่าอยากให้ไปหาผู้หญิงคนนั้นมากกว่าเหรอ”

อินไม่ได้ตอบผมแล้ว เพราะว่ามือของเขาที่อยู่ใต้คางของผมตอนแรก เปลี่ยนมาจับสันกรามของผมให้อยู่นิ่ง ๆ ผมเผลอคิดไปว่าผมน่าจะไหลจนเขาจับได้แล้วว่าผมเนียนอยากจูบ จนกระทั่งริมฝีปากนุ่ม ๆ เหมือนเยลลี่นั่นเป็นฝ่ายกดลงมา